

Το ευρώ εγγυητής ενότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ανάκαμψης της ελληνικής οικονομίας

ΤΟΥ ΑΡΗ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ*

Όλοι σήμερα συμφωνούν ότι η Ευρώπη βρίσκεται στην πιο κρίσιμη καμπή της μεταπολεμικής της ιστορίας. Όμως η συνεχιζόμενη δοκιμασία και η πολιτική ενίσχυση της αμφισβήτησης του οικοδομήματος της ευρωπαϊκής, οικονομικής και νομισματικής ένωσης μπορεί να αποδειχθεί τραγικότερη σε αποτελέσματα και από τους ίδιους τους ευρωπαϊκούς και παγκόσμιους πολέμους. Γιατί ενώ δεν θα υπάρξουν πολεμικές επιχειρήσεις, νεκροί και τραυματίες, θα απειληθεί η σταθερότητα και η επίτευξη της πραγματικής κοινωνικής ασφάλειας και της βιώσιμης ειρήνης.

Τι συνέβη όμως και φτάσαμε ως εδώ; Κυρίως οφείλεται στην χρηματοπιστωτική κρίση ρευστότητας και στη συνεχιζόμενη διεθνή οικονομική κρίση που ξέσπασε το 2008. Ακριβώς πριν από ένα χρόνο, συγκεκριμένα τον Μάιο του 2011, το Γερμανικό Spiegel, έγραψε ότι η επιστροφή στη δραχμή είναι «ένα υπαρκτό σενάριο για το μέλλον της Ελλάδας και ότι η δραχμή είναι εκεί και μας περιμένει». Με αυτό τον απροσδόκητο τρόπο, επανήλθε στη ζωή μας η δραχμή, υπό μορφή είτε απειλής, προειδοποίησης, εκβιασμού, είτε επικίνδυνων και διχαστικών διλημάτων, που προκάλεσαν ανεπανόρθωτη ζημία στη χώρα, στην ψυχολογία της οικονομίας, και στην φερεγγυότητα του ίδιου του πολιτικού μας συστήματος. Από το όνειρο της επιστροφής στην ανάπτυξη, περάσαμε στον εφιάλητη της επιστροφής στη δραχμή.

Πράγματι, όπως και να το προσεγγίσει κανείς πρόκειται για εφιάλητη υπαρκτό. Εφιάλητη που οι δυνάμεις της αριστεράς, αλλά και δεξιότεροι πολιτικοί σχηματισμοί διαμαρτυρίας και δυνάμεις των άκρων, εμφανίζουν ως λύση. Χάριν λαϊκισμού και μικροκομματικής αντίληψης, αρθρώνουν όχι πολιτικό λόγο, αλλά κραυγές αποστασιοποίησης και αποσταθεροποίησης, με σκοπό να καλλιεργήσουν αυταπάτες στους πολίτες, να ενδυναμώσουν την αυταρέσκεια και το θυμικό και να τους οδηγήσουν σε ψήφο τιμωρίας του ευρώ και εκδίκευσης του δημοκρατικού κοινοβουλευτικού συστήματος. Για να πετύχουν τον σκοπό τους, παρουσιάζουν τον εφιάλητη της επιστροφής στη δραχμή ως όνειρο επιστροφής σε ευχάριστες μνήμες του παρελθόντος. Πρόκειται για την πιο επικίνδυνη και ανεύθυνη πολιτική, που υπονομεύει την ίδια την ύπαρξη της χώρας και του λαού μας.

Όλες αυτές οι πολιτικές δυνάμεις, που από κοινού συναινούν στη πολιτική της δραχμής, στηρίζονται στην υπονόμηση του ευρωπαϊκού οικοδομήματος και στην ενδυνάμωση της εθνικοποίησης της πολιτικής ζωής σε βάρος του θεμελιώδους λίθου, του κοινού δηλαδή ιδεώδους και οράματος της ευρωπαϊκής πολιτικής και οικονομικής ένωσης. Επιπλέον η εθνοκεντρική και περιθωριακή πολιτική, που είχε κάθε χώρα-μέλος, με το δικό της νόμισμα, πριν ενταχθεί, παρουσιάζεται από αυτούς ως το ιδεώδες οικονομικό και κοινωνικό σύστημα. Επιχειρούν συντονισμένα να επανεθνικοποιήσουν την ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας, με όρους συνωμοσιολογικούς και λαϊκίστικους και προσεγγίζουν την ευρωπαϊκή ένωση με εσωστρέφεια, κυνικά, απαξιώτικα, εγωιστικά, υπολογιστικά, δόλια μικροκομματικά και συμφεροντολογικά, μπολιάζοντας την ελληνική κοινωνία με τα επικίνδυνα συναισθήματα της εκδίκευσης, της πολιτικής αυτοδικίας, της σύγχυσης, της απόγνωσης και της αυτοκαταστροφής. Οι δυνάμεις αυτές εμφανίζονται εθνοκεντρικές, εκδηλώνοντας άρνηση και οργή, αλλά ενίοτε και σοβινιστικές τάσεις καθώς θεωρούν, ότι η Ευρώπη δεν είναι ικανή να αντιδράσει αποτελεσματικά και άμεσα στην φτώχεια και την κοινωνική απόγνωση.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, βλέπουμε την ακροδεξιά να αλιεύει ψήφους στα μετόπισθεν της αριστεράς και η αριστερά να ενδυναμώνει τις ακροδεξιές αντιλήψεις. Βαφτίστηκε ο παραλογισμός και η πολιτική του λαϊκισμού, του φαρισαϊσμού και του αμοραλισμού, ως πατριωτική και απελευθερωτική, από τους ίδιους τους θεσμούς, χάριν των οποίων υπάρχουμε και επιβιώνουμε ως κράτος. Επινοήθηκε η πολιτική παρουσίαση της δημοκρατίας, του κράτους, των θεσμών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως αποδιοπομπαίος τράγος, χρεώνοντας όλες τις δυσμενείς εξελίξεις σε αυτά.

Εσκεμμένα όμως, ξεχνούν ότι αν η χώρα δεν είχε ενταχθεί στην ευρωπαϊκή κοινότητα, ουδέποτε θα μπορούσε να αντιμετωπίσει τους εχθρούς της και να διαχειριστεί τα εθνικά της προβλήματα στη βάση των ευρωπαϊκών και των διεθνών θεσμών και οργανισμών. Ουδέποτε θα μπορούσε να σταθεί στα πόδια της αν δεν ενδυνάμωνε τις υποδομές της, αξιοποιώντας και ενίοτε κατασπαταλώντας τα

ευρωπαϊκά κονδύλια και την τεχνογνωσία της.

Αμφισβητούν ακόμη και το αυτονόητο, ότι δηλαδή προϋπόθεση για να προχωρήσουμε μπροστά είναι η σταθεροποίηση της οικονομίας. Πώς όμως μπορεί να επιτευχθεί αυτό αν επιστρέψουμε στη δραχμή; Την απάντηση θα δώσουν οι πολίτες με την ψήφο τους. Το διακύβευμα των εκλογών της 6^{ης} Μαΐου είναι ξεκάθαρο: η σταθερότητα του κοινοβουλευτικού μας συστήματος, η αποκατάσταση της αξιοπιστίας της χώρας στους ευρωπαϊκούς θεσμούς, η διασφάλιση μακρόπνοης κυβερνητικής πλειοψηφίας, της πολιτικής και κοινωνικής ομαλότητας στο εσωτερικό της χώρας, η απομάκρυνση του κινδύνου της πτώχευσης, και της εξόδου από το ευρώ, η επιτάχυνση των μεταρρυθμίσεων που θα ανακουφίσουν τα ελληνικά νοικοκυριά, η προοπτική της ανάπτυξης και της ευημερίας, η οριοθέτηση και η έγκριση ενός στρατηγικού, συγκεκριμένου, ρεαλιστικού, εφικτού και κοστολογημένου προγράμματος διεξόδου από την οικονομική κρίση.

Πρώτα από όλα η ανάπτυξη δεν συμβαδίζει με τη δραχμή.

Δεύτερον, τα υψηλά ελλείμματα, το πρόβλημα της υπερχρέωσης, και της ανταγωνιστικότητας αντιμετωπίζονται αποτελεσματικά μόνο με ισχυρό και όχι πληθωριστικό νόμισμα.

Τρίτον, η βελτίωση της παραγωγικότητας, της επιχειρηματικότητας, η προσέλκυση νέων επενδύσεων, η τόνωση της οικονομικής δραστηριότητας, προκύπτει μόνο μέσα από κλίμα σταθερότητας, που η έξοδος από την Ε.Ε και το ευρώ σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να διασφαλίσει.

Τέταρτον, χωρίς επενδύσεις και ανάπτυξη δεν θα δημιουργηθούν νέες θέσεις απασχόλησης, δεν θα υπάρχουν επιπλέον έσοδα για να στηρίξουν το κοινωνικό κράτος και αποτέλεσμα θα είναι η περαιτέρω οπισθοχώρηση της χώρας μας όχι μόνο σε οικονομικό αλλά σε κοινωνικό, πολιτιστικό και σε επίπεδο διεθνών σχέσεων και διεθνούς παρεμβατικότητας.

Πέμπτον, χωρίς την ευρωπαϊκή προοπτική, σε ελάχιστο χρόνο θα μετατραπούμε σε φτωχό συγγενή του δυτικού κόσμου, βιώνοντας με τον πιο τραγικό τρόπο την εθνική μοναξιά και την διεθνή απομόνωση.

Έκτον, αποδεικνύεται η αναγκαιότητα της στροφής της οικονομίας προς νέο αναπτυξιακό πρότυπο. Η χώρα μας δεν πρόκειται ποτέ να μπει σε τροχιά ανάπτυξης αν η οικονομία της στηριχθεί όχι στο σκληρό ευρώ αλλά στην πληθωριστική δραχμή.

Έβδομο, είναι επιβεβλημένες αποφασιστικές και αποτελεσματικές οικονομικές και κοινωνικές πολιτικές και συνεπάγονται μεταρρυθμίσεις, για τις οποίες σχεδόν όλοι συμφωνούν. Η αποσταθεροποίηση που θα προκληθεί από την έξοδο μας από την ευρωζώνη, θα προκαλέσει τέτοιου μεγέθους κλονισμό των κοινωνικοοικονομικών δεδομένων, ώστε θα είναι αδύνατο να υλοποιηθεί και η παραμικρή αλλαγή.

Οι πολίτες πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι ο εαυτός μας είναι εκείνος από τον οποίο πηγάζουν τα πάθη και οι επιθυμίες. Και ενώ η λογική μας ωθεί προς το σωστό και το πρότερον, ο κόσμος των συναισθημάτων μας ωθεί συχνά προς το αντίθετο. Συνεπώς οφείλουν να κλείσουν τα αυτιά τους στις μεγαλόστομες και «ηρωικές» υποσχέσεις χωρίς αντίκρισμα, και βασισμένοι στην κοινή λογική και την ωριμότητα να επιλέξουν το αυτονόητο: ότι σε κάθε περίπτωση, ακόμα και στις σημερινές βίαιες συνθήκες, το ευρώ αποτελεί τη μόνη σίγουρη λύση για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης, τη μοναδική άμυνα των χωρών της Ευρώπης και την εγγύηση για μια σταθερή πορεία ανάκαμψης της οικονομίας.

Οι πολίτες, οφείλουν να αναγνωρίσουν και κάτι ακόμα. Η ευρωζώνη και η ευρωπαϊκή ένωση, δεν είναι απλά και μόνο το άθροισμα των μελών της και ένα ενιαίο νόμισμα. Είναι κάτι πολύ περισσότερο. Το ευρώ αποτελεί για τις χώρες μέλη και επομένως και για την χώρα μας, ότι ακριβώς αποτελεί η ατμόσφαιρα για τον πλανήτη μας. Το προστατευτικό δίχτυ επιβίωσης, που μας επιτρέπει να αναπνέουμε, να υπάρχουμε, να λειτουργούμε να ελπίζουμε. Η Ελλάδα συμμετέχοντας στον σκληρό πυρήνα της Ε.Ε. μπορεί ακόμα και σήμερα, παρόλο την πρωτοφανή οικονομική κρίση που αντιμετωπίζει, να δηλώνει παρούσα.

Η απάντηση στο ερώτημα δραχμή ή ευρώ πρέπει να είναι καθολικά και εκκωφαντικά υπέρ του ευρώ. Διότι, σε αυτό το ερώτημα εμπεριέχεται η απάντηση για το μέλλον της χώρας, των επόμενων γενεών και του πολιτικού συστήματος. Οφείλουμε να επαναβεβαιώσουμε ως χώρα και ως έθνος, την κοινή πίστη μας στο Ευρωπαϊκό ιδεώδες. Να επαναπροσδιορίσουμε με την ψήφο μας την αξιοπιστία τη δική μας αλλά και της ίδιας της Ε.Ε. Η αξιοπιστία της δεν είναι παρά η ενίσχυση του κοινού νομίσματος με ολοκληρωμένες επενδύσεις και κίνητρα για ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις.

Παράλληλα, αμέσως μετά τις εκλογές, αφού πρώτα θα έχουμε διασφαλίσει την κυβερνησιμότητα της χώρας, οφείλουμε άμεσα να προχωρήσουμε στην ουσιαστική και τεκμηριωμένη επαναξιολόγηση της προτεινόμενης από τους εταίρους μας οικονομικής πολιτικής. Έχοντας αποσαφηνίσει τον ευρωπαϊκό μας δρόμο με το εκλογικό αποτέλεσμα δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα. Ανοίγει ο δρόμος και λύνονται τα χέρια όλων των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, ώστε να στηρίξουν αποτελεσματικά και γενναία τις προσπάθειες μας, ως τον μοναδικό δρόμο αντιμετώπισης της ευρωπαϊκής οικονομικής κρίσης.

**Υποψήφιου Βουλευτή της Ν.Δ. στη Β' Αθηνών*